

— "Ελα, Βέσση, εἶπε, σπόγγισε τὰ δάκρυά σου καὶ ἀκολούθησέ με· θὰ μᾶς ὠφελήσῃ καὶ τὰς δύο.

— Ἄλλ' εἶμαι τόσον κουρασμένη· μοὶ φαίνεται ὅτι κατ' αὐτὰς δὲν ἴξεύρω τί θὰ εἴπῃ ἀνάπαυσις· καί, Ζάσκα, ἴδε πόσον λεπτή καὶ ἄχρους κατήντησεν ἡ χεὶρ μου, ὅπως ἦτο τῆς μητρός μου κατὰ τὴν τελευταίαν τῆς ἀσθένειαν. "Ω! καὶ νὰ ἦτο. . .

— Σιωπή! εἶπεν ἡ ἄλλη πηδύσασα πλησίον τῆς ὡς πεφοβισμένη Κᾶτι· μοὶ λέγει· ὅτι ἡ ζωὴ διαφυλάσσει ἀκόμη εὐτυχίας διὰ σέ, Βέσση. Τίς ἴξεύρει ἂν ὁ μικρὸς σου ἐκείνος ζωγράφος, περὶ τοῦ ὁποίου μοὶ εἶπες—ὁ παῖς, ὁ ὁποῖος ἔφερε τὸ ἐνθύμιον τῶν μαργαριτῶν πέραν τῆς θαλάσσης—δὲν ἔλθῃ πάλιν καὶ σέ ζητήσῃ;

— Μὴ ἀστειεύῃσαι, παρακαλῶ. Καὶ δὲν εἶμαι εἰς κατὰστασιν.

— Δὲν ἀστειεύομαι, Βέσση· τὰ πλέον περιέργα πράγματα συμβαίνουσι σχεδὸν καθ' ἑκάστην εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.

"Ἐκυψε καὶ τὴν ἐφίλησε καθ' ὃν τρόπον βλέπει τις μητέρα ἀσπαζομένην τὴν ἐπιθανάτιον μορφήν ἀγαπητοῦ τέκνου. Εἶτα αἱ δύο κρατούμεναι ἐκ τῆς χειρὸς μετέβησαν ἀπὸ τοῦ χαμηλοῦ δωματίου εἰς τὸ φῶς φθινοπωρινοῦ ἡλίου.

"Ἦτο ἔργον θαυμάσιον ἡ "Εμπνευσις τοῦ ζωγράφου. Περιέργον ὄνομα διὰ τοιαύτην εἰκόνα, ἔλεγον ὅσοι ἰγνύον πῶς ἡ πικρία καὶ μακαριότης τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας συνεκρινῶντο εἰς τὸ φῶς καὶ τὴν σκιάν, τὴν σκιάν τοῦ ἀριστοτεχνήματος ἐκείνου εἰς τὸ φῶς καὶ τὴν σκιάν, τῶν ὁποίων ὁ συνδυασμὸς καθ' ἑαυτὸν ἀπετέλει μίαν ποίησιν.

Νέα κόρη τὸ κέντρον τοῦ ἐνδιαφέροντος—ἐστήμετο ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποδὸς τῆς, φέροντος κυανᾶ ὑποδήματα, τὸ εὐτελὲς σῶμα διαγραφόμενον μολὶς ἐντὸς τῶν πτυγῶν χιονώδους ὑφάσματος, τὸ ξανθὸν καὶ φαντασματικὸν πρόσωπον, καθαρῶς ἀποσπώμενον συννερωμένου οὐρανοῦ, οἱ χρυσοὶ τῆς βόστρυχοι, φερόμενοι ὀπίσω ὑπὸ τοῦ ποντείου ἀνέμου, ἐνῶ ἡ θάλασσα μολὶς διεγράφετο εἰς τὸ διάστημα· τὰ χεῖλη τῆς κεχωρισμένα, οἱ κυανοὶ τῆς ὀφθαλμοὶ δακρυσμένοι, μία λεπτὴ χεὶρ κρατοῦσα τοὺς γαλακτώδεις μαργαρίτας τοὺς περιελάσσοντας τὸν λαιμὸν τῆς, ἡ ἄλλη ἐκτεινομένη πρὸς τὴν μορφήν γυμνόποδος παιδός, χυδαίως ἐνδεδυμένου, ἀπὸ τοῦ χαλκόχρου προσώπου καὶ τῶν ὠραίων ὀφθαλμῶν τοῦ ὁποίου διέφευγε ψυχὴ, συναισθηνομένη ζωηρότατα τὴν ἀγωνίαν καὶ ἀπελπισίαν τῆς φυλακῆς τῆς, ψυχὴ διψῶσα καὶ πεινῶσα, ἀποκεκλεισμένη ἀπὸ τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς καὶ τῶν δρόσων εὐτυχιστέρας ζωῆς.

Ἐν τῷ πρὸς τ' ἄνω ἐστραμμένῳ προσώπῳ τοῦ παιδός, ἐν αὐτῇ τῇ στάσει του, διεφαίνετο αἰσθημα ἀπωλείας, αἰσθημα ἀπελπισίας, αἰσθημα τέλειον ὀδύνης· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξετείνοντο πέραν τῆς θαλάσσης, πρὸς τὸν ὀρίζοντα, ὅπου ἐφαίνοντο οἱ προάγγελοι τρικυμίας.

Ὁ ζωγράφος—μὴ ἀνῆκων προφανῶς εἰς τὴν σχολὴν τῶν προρραφαηλιτῶν ἔδαπάνησεν ὅλα τὰ μέσα τῆς τέχνης του ἐπὶ τῶν δύο κυρίως ἀντικειμένων ἐνδιαφέροντος, προικίζων οὕτω τὴν εἰκόνα του δι' ἀληθοῦς αἰσθήματος.

Βλέπει τις ἀληθῶς εἰς τὴν εἰκόνα τὴν ἀπομεμακρυσμένην θάλασσαν, τὸν συννερωμένον οὐρανόν, τὸ διάγραμμα πύλεως, καὶ πλησιέστερον χυδαίαν καλύβην μετὰ χαιηλῶν θυρῶν καὶ τεθραυσμένων ὕδατων, σπουργίτην ἐπὶ κλάδου μεμαραμένης συκομωρέας καὶ ἄλλας τινὰς λεπτομερείας, ὅλας ἀναγκαῖα συμπληρώματα, ἀλλ' οὐδόλως ἀποσπῶντα τὴν προσοχὴν τῶν κυρίως ἐλκυόντων προσώπων—τοῦ τέκνου τῆς πενίας καὶ τοῦ τέκνου τοῦ πλοῦτου.

Πράγματι σπανία εἰκόν, εἰκόν, ἢ ἐπὶ ὀλόκληρον ἡμέραν δύναται τις νὰ μελετήσῃ καὶ ν' ἀπέλθῃ μετὰ τοῦ αἰσθήματος ὅτι δύναται πλειότερα ἐξ αὐτῆς νὰ μάθῃ τὴν ἐπαύριον. Εἰκὼν ἔχουσα πνοὴν καὶ δύναμιν, εἰκὼν συγκινοῦσα, ἐγειροῦσα παλμούς, ἐξευγενίζουσα.

Τὰ τέσσαρα δωμάτια, τ' ἀφισρωμένα εἰς τὴν ζωγραφικὴν ἐν τῇ μικρᾷ ἀκαδημίᾳ τῶν σχεδιογραφημάτων, ἐπληροῦντο ζωγράφων καὶ ἐρασιτεχνῶν. Δύο νεάνιδες βαίνουσι βραδέως ἐν μέσῳ τοῦ βρόντου πλήθους, ἕως οὗ εὐρίσκονται κατέναντι τῆς μαγευτικῆς πάντα θεατὴν εἰκόνας καὶ ἣτις ἀποτελεῖ τὸ κέντρον τῆς ἔλξεως ἐν τῇ ἀκαδημίᾳ κατὰ τὸ φαινόμενον τοῦτο, ἐνώπιον τῆς "Εμπνευστικῆς τοῦ ζωγράφου.

— "Ω! Βέσση, δὲν βλέπεις! ψυθιρίζει ἡ μεγαλειτέρα πρὸς τὴν νεωτέραν, στρέφουσα τὸ βλέμμα τῆς ἀπὸ τῆς εἰκόνας πρὸς τὴν σχεδὸν παιδικὴν μορφήν τῆς φίλης τῆς. Ἐφαντάσθησθε ποτὲ τίποτε τελειότερον;

Ἄλλ' ἔμεινεν ἄνευ ἀπαντήσεως. Ὅλον τὸ χρῶμα, ὅπερ ἡ δριμεῖα πνοὴ τῆς αὐγερνίτης αὔρας εἶχε δώσει εἰς τὴν μορφήν τῆς Βέσσης Ὄρν, ἐξέλιπεν αἰφνιδίως· τὰ χεῖλη τῆς ἦσαν ὠχρά, αἱ χεῖρες τῆς ἐξετείνοντο ὡσεὶ τινος ὄνειρευομένου ἄγρια ὄνερα· εἶτα τὰ βλέφαρα καταπίπτουσιν ἐπὶ τῶν κυανῶν ὀφθαλμῶν τῆς, καί, ὡς τεθραυσμένον ἴον, καταπίπτει εἰς τὸ ἔδαφος ἀναισθητος καὶ ἡμιθανής.

Μὴ τρομάζης, κόρη μου. Νομίζω ἡ φίλη σου νὰ ἐλιποθύμησε μόνον. Τὰ δωμάτια εἶναι στενόχωρα καὶ πλήρη κόσμου σήμερον, λέγει καλὸς τις γέρον κύριος, φέρων τὴν ἀναισθητον Βέσσην εἰς τοὺς βραχιόνας του καὶ ἀποτιθέμενος αὐτὴν ἐπὶ χαμηλοῦ ἀνακλίντρου κάτωθι ἀκριβῶς τῆς εἰκόνας, ἣτις ἔζη ἐν τῇ μνήμῃ τῆς ἐπὶ τόσα ἔτη, ἣτις ἐκρέματο ὑψηλὰ εἰς ὕψος δυσθεωρήτων δι' ἀνθρωπίνους ὀφθαλμούς ἐν τῇ στοᾷ τῇ καλῶς κεκλεισμένη τῆς καρδίας τῆς, τῆς ὁποίας τὴν κλεῖδα μόνον ἡ Ζάσκα ἐκράτει.

Ἡ Βέσση Ὄρν ἐστάναζε καὶ ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς.

— "Ω, Βέσση, μοὶ ἐφάνη ὅτι ἀπέθανες!

Ἡ Ζάσκα ἔκυψεν ἐπὶ τῆς ὠχρᾶς μορφῆς, ἐφίλησε τὰ τρέμοντα χεῖλη καὶ βλέφαρα, γελῶσα καὶ κλαίουσα ὑστερικῶς.

— Καὶ θὰ μὲ ἀφήσης, Βέσση;

Νέος τις ὄρμηξ ζωηρῶς ἀνάμεσον τοῦ πλήθους. Ἐχει ὠχρὸν τὸ πρόσωπον, ζωηροὺς τοὺς ὀφθαλμούς, καίπερ βαθεῖς καὶ σταθεροὺς, καὶ ἐν τῷ ἦχῳ τῆς φωνῆς του δονεῖται ἡ δίψα καὶ ἡ ἐλπίς ἐτῶν πολλῶν.

— Εἴπατε Βέσση;

Καὶ εἰς μίαν στιγμὴν εὐρέθη γονυπετῆς πλησίον τῆς, ἀμέριμος διὰ τὴν ἐκπληξιν τῶν περὶ αὐτὸν ἀπορούντων προσώπων—γονυπετῆς θερμαίων ἐντὸς τῶν χειρῶν του τὰς μικρὰς ψυχρὰς χεῖρας τῆς, ἕως οὗ ἰδυνήθη νὰ τὴν ἀποκομίσῃ, στηριζομένην ἐπὶ τοῦ βραχιονός του, ἐξω τοῦ περιέργου πλήθους.

Ἡ εὐτυχία παρέχει καὶ δύναμιν καὶ καλλονήν. Ἐνῶ ἡ Βέσση Ὄρν ἐξφανίζετο ἔχουσα ἐρυθρὰς τὰς παρεῖς, τοὺς κυανοὺς τῆς ὀφθαλμοὺς μέλανας καὶ βαθεῖς ἐν τῇ εὐδαίμονι ἀπορίᾳ τῆς, ὡμοίαζεν ἐντελῶς πρὸς τὴν χρυσόκομον καλλονὴν τῆς εἰκόνας, εἰς τρόπον ὥστε αἱ συμπαθεῖς ψυχὰ ὀρμεμφύτως, ἐνόησαν τὴν ἐν τῇ πραγματικότητι ρωμαντικότητα τῆς συναντήσεως καὶ ψυθιρισμοῦ! «"Α! ὁ ζωγράφος!» «Ὅθι τὸ ἔλεγον!» «Παλαῖον αἴσθημα!» καὶ τὰ τοιαῦτα συνώδευσαν τοὺς ἀπερχομένους.

Μετὰ ἓνα μῆνα ἐξαφανίζεται ἡ "Εμπνευσις τοῦ ζωγράφου ἀπὸ τοῦ τοίχου τῆς ἀκαδημίας καὶ δύο εὐτυχῆ ζεύγη διαπλέουσι τὴν θάλασσαν πρὸς θάλασσαν νέας καὶ εὐτυχῶς ζωῆς. Τὰ ζεύγη ταῦτα εἶναι ὁ Ζωγράφος καὶ ἡ "Εμπνευσις του, ὁ Γρηγόριος καὶ ἡ Ζάσκα.

*Ἐξ ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ μεταφράσεις ἐπὶ JOHN.

Ἡ ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΗΤΗΡ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

— Δὲν ἐδικαιούμην νὰ τῇ ἀνακοινώσω τὴν εἶδησιν! Διότι ἦτο πιθανὸν νὰ περιορίζετο τὸ πρᾶγμα εἰς ἀπλὴν φήμην καὶ ἔπειτα, ἀγαπητέ μου Ριχάρδε, ἐσκέφθην ὅτι, ἐὰν ἦτο ἀληθές, σεῖς πρῶτος ὠφείλετε νὰ τὸ ἀνακοινώσητε εἰς τὴν μητέρα σας καὶ ὄχι ἐγώ. . .

Τὸ δεῦτερον ἐκείνος ἠσπάσατο τὴν χεῖρα τῆς σῶφρονος ἐκεί-

νης γυναικός, τὴν χεῖρα ἐκείνην, ἣτις ἀπεσπράγγιζε τσοαύτας ἐπιστολάς χωρὶς οὐδέποτε νὰ αἰσθανθῆ τὴν ἀνάγκη νὰ ἀνακουνώσῃ τὰ ἐν αὐταῖς εἰς τοὺς περὶ αὐτὴν! Τοῦτο πράξας ἠσθάνθη μεγάλην ἀνακούφισιν.

— Πράγματι ἡ δεσποινὶς Μοντωβραϊ, ἤρξατο τότε λέγων οὗτος, ἐνῶ ἡ χαρὰ ἀπῆστραπτεν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ, εἶναι νέαν λίαν διακεκριμένην. Θεωρῶ ὅμως ἐμαυτὸν λίαν εὐτυχῆ, ἀγαπητὴν μαμμᾶ, διότι βλέπω ὅτι ὑπεδέχθητε τόσο καλῶς ἀπόφασίν μου, ἢν σεῖς, ὑπὲρ πάντας, ἐδικαιούσθε νὰ μὴ ἐπιδοκιμάσῃτε ποτε.

— Ἡ μήτηρ σας δὲν ἔπραξε τὸ αὐτό; ἠρώτησε μετ' ἐκφράσεως σκωπτικῆς μόλις διορωμένης.

— Ὅχι! ἀπήντησεν ὁ Ριχάρδος μειδιῶν. Ἦναγκάσθην νὰ συνάψω τακτικὴν μάχην καὶ τὸ ἀποτέλεσμα οὐδαμῶς μὲ εὐχαρίσται. Πέποιθα ὅμως ἐπὶ τὸν χρόνον καὶ ἐφ' ὑμᾶς, ὅπως κατορθώσω νὰ καταπραύνω...

— Ὁ καιρὸς, ναί... ἐγὼ ὅμως... δὲν ἔχω βαρύτητα, ἀγαπητὴ Ριχάρδε, ἐπὶ τῆς μητρὸς σας, οὔτε ἐπ' οὐδενὸς ἄλλου, ὡς νομίζω, τοῦλάχιστον. Εἰπήτέ μοι τινα περὶ τῆς δεσποινίδος Μοντωβραϊ.

Ἡ θέσις τοῦ Ριχάρδου ἦτο δυσχερὴς καὶ ἀκανθώδης, ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ ὑπερικήσῃ τὰς δυσχερείας, ἐνῶ ἡ πενθερὰ ἠεροῶτο αὐτοῦ μετὰ μεγίστης προσοχῆς, ἐνιαχοῦ προβάλλουσα ἐρωτήσεις ἐξ ὧν ἠννοεῖτο τὸ ἐκ τῆς διηγήσεως τοῦ Ριχάρδου δι' αὐτὴν προκῦπτον ἐνδιαφέρον.

— Ἐπὶ τέλους, εἶπεν ἐν συμπεράσματι ὁ Ριχάρδος, ἐν τι μόνον ἐπιθυμῶ, νὰ δυνηθῶ τουτέστι νὰ τὴν καταστήσω εὐτυχῆ ὅπως οὕτως ἐρμηνεύσω πρὸς αὐτὴν τὰς εὐχαριστίας μου δι' ὅσα συγκατατίθεται νὰ πράξῃ χάριν ἐμοῦ καὶ τῶν τέκνων μου.

Ἡ εὐμενὴς φυσιογνωμία τῆς κ. Ρουβεραϊ ἠλλοιώθη ἐξαίφνης, ὡς δωμάτιον τοῦ ὁποῦ κλείεται αἴφνης ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τὸ μόνον παράθυρον.

— Νομίζω, φίλε μου, ὅτι τὰ τέκνα σας δὲν συμπεριλαμβάγονται εἰς τὸ ζήτημα.

— Πῶς; εἶπεν ὁ Ριχάρδος φρίσσων, ὡς ἄνθρωπος αἰφνιδίως βυθισθεὶς ἐν καταψύχρῳ ὕδατι.

— Ἡ μήτηρ σας θὰ φυλάξῃ παρ' ἑαυτῇ πιθανῶς τὸν Ἐδμόνδον. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ εἰς ἐμέ, σὰς νομίζω ἀκούοντως ἐχέφροννα ὥστε νὰ ἐννοήσῃτε, ὅτι θὰ ἦτο αὐτόχρονον παραπροσύνη νὰ δοκιμάσῃτε κἄν νὰ μὲ ζητήσῃτε τὴν Ὑβελίνην.

Ὁ Βρίς ἠσθάνθη τότε ὅτι καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα διετέλει ἐν ἀπάτῃ. Ἡ εὐμένεια τῆς πενθερᾶς δὲν ἀπετέλει λοιπὸν ἀλλ' ἢ παρὰβλεψὴν χειμερικῶν ὄλων δικαιώματων, ἐπὶ πλέον ἦν ὑπόδειγμα γυναικὸς ἀρίστης τυχούσης ἀνατροφῆς καὶ ἣτις, ἐπομένως, ἠννοεῖ ὅτι ἤθελεν εἰσθε ὄλως ἀνάκμοστον νὰ ὑποδείξῃ τὸ ἐλάχιστον δείγμα ἀντιστάσεως εἰς τὸν γάμον ἐκείνου, ὅστις ὑπῆρξε γαμβρὸς αὐτῆς. Ἡ μάμμη θὰ ἦν λοιπὸν ἀκαμπτος.

— Ἐν τούτοις, ὑπέλαβεν ὁ βουλευτὴς, ἡ Ὑβελίνην εἶναι θυγάτηρ μου.

— Ἡ Ὑβελίνην εἶναι θυγάτηρ τῆς θυγατρὸς μου, πᾶν ὅ,τι μοὶ ἀπομένει ἐξ ἐκείνης, τὸ μόνον ὅπερ μὲ κρατεῖ ἐν τῇ ζωῇ... Ὅθ' ἀποθάνω, ἀγαπητὴ μοι Ριχάρδε, καὶ ὄχι μετὰ πολὺν καιρὸν πιθανῶς, διότι αἱ ἡμέραι μου εἶναι μετρημέναι... Βεβαίως, οὐδέποτε θὰ ἔχετε τὸ θλιβερὸν θάρρος ν' ἀποσπᾶσθε ἐκ μητρὸς τὸ πᾶν ἀπολεσάσης, τὸ μόνον ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης αὐτῆς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ! Ὅταν ἀποθάνω λοιπὸν, θὰ τὴν λάβετε, καὶ τότε ἐγὼ θὰ εἶμαι εὐτυχὴς σκεπτομένη, ὅταν ἀπέρχωμαι τοῦ κόσμου τούτου, ὅτι ἀφήνω αὐτὴν εἰς τὰς φροντίδας τῆς καθὼς πρέπει νέας, ἣτις θὰ γείνη σύζυγός σας.

— Ἀλλὰ, μαμᾶ, ἀπήντησεν ὁ Βρίς δι' ὄλης τῆς δυνατῆς αὐτῷ λεπτότητος, τούναντιον θὰ ζήσετε ἐπὶ πολὺ ἔτι, ὡς ἐλπίζομεν πάντες καὶ ὡς εὐχομαι ὑπὲρ πάντας... Λοιπὸν καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν θὰ δυνηθῶ ν' ἀπολαύσω, τῆς παρουσίας τῆς θυγατρὸς μου;

— Δὲν θὰ εἶμαι ποτὲ τόσο ἐγώιστρια, ἀγαπητὴ Ριχάρδε, ἀπήντησεν ἡ κ. Ρουβεραϊ μετ' ἐκτάκτου εὐγενείας, τὰ δὲ μητρικὰ μου αἰσθήματα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ καταπιῶσιν τὰ λοιπὰ ἐν ἐμοὶ αἰσθήματα. Μετ' εὐχαριστήσεως θὰ ὑποδέχωμαι ἐνταῦθα τὴν τε σύζυγόν σας καὶ ὑμᾶς, πάντοτε, κατὰ τὴν μικρὰν ἡλικίαν τῆς Ὑβελίνης καὶ κατὰ τὰς διακοπὰς ὅταν μεγαλώσῃ ὀλίγον καὶ γείνη ἀνάγκη νὰ τοποθετηθῇ, χάριν σπουδῆς, εἰς τὸ μοναστήριον ἐν ᾧ ἐσπούδασε καὶ ἡ ταλαίπωρος μήτηρ τῆς.

Ὁ Βρίς ἠσθάνθη ὥσει καταρρέον τὸ ἐκ χάριτος ὠραῖον μέγαρον, ὅπερ εἶχε κατασκευάσει ἐν τῇ φαντασίᾳ αὐτοῦ κατὰ τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς ἐπισκέψεως αὐτοῦ. Καλῶς ἐξεταζομένου τοῦ πράγματος αἱ μετὰ τῆς πενθερᾶς, κρατούσης τὴν θυγατέρα, αὐτοῦ σχέσεις, δὲν θὰ ἦσαν διάφοροι τῶν μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι ἡ πενθερὰ αὐτοῦ ἐπαρουσίαζε τὰ πράγματα μετὰ ἐξωτερικοῦ λίαν χαριέντος. Προσβληθεὶς ἐν τῇ φιλοτιμίᾳ αὐτοῦ, ἰδὼν ἐμπαιχθεῖσαν τὴν εὐπιστίαν αὐτοῦ ἠγέρθη.

— Ὅθ' ὁμιλήσωμεν περὶ ὄλων αὐτῶν ἀργότερον, εἶπεν. Ἐν τούτοις ἡ εὐμένεια ὑμῶν κατέστησεν ἥττον πικρὸν δι' ἐμέ τὸ δυσχερὲς διάβημά μου καὶ σπεύδω εὐχαρίστως νὰ σὰς εὐχαριστήσω.

— Ὅθ' μὲ κάμητε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ συνδειπνήσωμεν; ἠρώτησεν ἡ κ. Ρουβεραϊ.

— Λυποῦμαι πολὺ διότι δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ, ἀπήντησεν. Εἶναι ἀνάγκη νὰ εὐρεθῶ ἀπόψε μάλιστα εἰς Παρισίους, ἄλλως τε θὰ ἦτο πολὺ ἀργὰ καὶ διὰ τὸν Ἐδμόνδον, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Πινὸν μετὰ τοῦ Ζαφρέ. Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ κρούσω τὸν κώδωνα;

Ἐδόθησαν διαταγαὶ νὰ ἐτοιμασθῇ ἡ ἀμαξά, ἐν τῷ μεταξῷ δὲ ὁ Ριχάρδος ἀνῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ, ἐν ᾧ ὁ Ἐδμόντος ἔπαιξε σοβαρῶς μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ, μὲ ὕψος βασιλέως συγκαταβαίνοντος, νὰ συμπαίξῃ μετὰ τῶν θαλαμηπόλων αὐτοῦ. Ὁ Ριχάρδος περιεπτύξατο πολλάκις τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, μετὰ λύπης, ἐξινουμένης μέχρις ἀπελπισίας, ἥς ὅμως οὐδὲν ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐπεφάνη ἔχνος, εἶτα κατῆλθε τὴν κλίμακα σιγῶν. Ὅταν ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς ἀμάξης ἔχων παρ' ἑαυτῷ τὸν υἱὸν του, ἐχαιρέτισε τὴν πενθερὰν αὐτοῦ καὶ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ παράθυρον ἐκ τοῦ ὁποῦ ἡ Ὑβελίνην, ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς τροφοῦ, προσέκλινε πρὸς αὐτόν.

— Παπάκη! ἔκραζεν ἡ κόρη, καὶ ἡ καθαρὰ αὐτῆς φωνὴ ἀντήχησεν ὡς ὁ ἦχος κωδωνίσκου μετὰ τὴν ἐσπέραν. Ἄκτις τοῦ δυοῦτος ἠλίου προσέβαλεν αὐτὴν καὶ περιέβαλε δι' ἐρυθροχόρουσος στεφάνου, οὗτω δ' ἦν θελκτικωτάτη καὶ ἐφαίνετο ὡς αὐλόν τι ὄν, ὡς θεότης.

— Ὑγίαινε κόρη μου! εἶπε καὶ ἡ φωνὴ ἐκόπη ἐν τῷ λάρυγγι αὐτοῦ ἐξαίφνης, μὴ δυνάμενος δὲ ν' ἀρθρώσῃ λέξιν ἐμαστίγωσε τοὺς ἵππους.

Κατῆλθεν ἡ ἀμαξά τὴν δεινροστοιχίαν, ἀμφοτέρωθεν σκιαζομένην διὰ μεγάλων πλατάνων. Ὁ Ἐδμόνδος λίαν ἐκπεπληγμένος παρετήρησεν ὅτι δις ἀνὰ μία σταγὼν ὕδατος κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ τοῦς πόδας αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρὸς του καλύπτοντος ἐπικαλύμματος. Ὁ Ριχάρδος, τὰ χεῖλη συνεσφιγμένα ἔχων, ἐφάνετο πᾶσαν αὐτοῦ τὴν προσοχὴν καταναλίσκων εἰς τὸ νὰ ὀδηγῇ καλῶς τοὺς ἵππους.

— Ὅθ' εἶναι σταγόνες βροχῆς, ἐσκέψατο ὁ παῖς, ὅστις ὅμως ἠπατάτο διότι αἱ σταγόνες ἐκεῖναι ἦσαν δάκρυα. Ἡ πνευματικὴ κατάστασις τοῦ Βρίς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παρασταθῇ διὰ καταλλήλου λέξεως. Ἐν τῷ πνεύματι αὐτοῦ ἐπεκράτει κυκεῶν ὀργῆς, ἐκδικήσεως, ἐνεργείας καὶ πράξεων ἀποτόμων. Ἐνδόμυχος λύσσα ἐκυρίευν αὐτὸν κατὰ τῶν δύο ἐκείνων γυναικῶν, ἐκάστη πᾶν ὁποῖον ἤρπασε τὸ ἡμισυ τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ καὶ ἠρνεῖτο νὰ τὸν ἐπιστρέψῃ.

Ἐπέτρεπον αὐτῷ νὰ λάβῃ δευτέραν γυναῖκα, οὐχὶ ὅμως νὰ ἐπανίδῃ τὰ τέκνα του. Ἡδύνατο νὰ ἦναι σύζυγος, οὐχὶ ὅμως

καί πατήρ, — τουλάχιστον τῶν δύο τούτων τέκνων! Καί ὅμως τὰ ἡγάπα! Ἠγάπα αὐτά, πρὸ πάντων τὴν θυγατέρα του, ἐξ ὅλης ψυχῆς.

— Παπάκη, λέγει αἰφνης ὁ υἱὸς του κατόπιν μακρᾶς σκέψεως, πότε θὰ πᾶμε στὸ σπῆτι μας;

— Στὸ σπῆτι μας; ἐπανελάθεν ὁ Ριχάρδος, εὐρεθείς ἐν δυσχερεστάτῃ θέσει ἐκ τῆς ἀπλουστάτης ἐκείνης ἐρωτήσεως. Ἐνθυμείσαι λοιπὸν τὸ σπῆτι μας;

— Ναί, ἀπάντησεν ὁ Ἐδμόνδος, στὸ Παρίσι μετὴν ἀδελφίν μου. . . Καί προσεπάθει νὰ ἀναμνησθῆτων χαρακτηριστικῶν τῆς μητρὸς του, ἅτινα ὅμως εἶχον ἐξαλειφθῆ ἐκ τοῦ νοῦ του. Εἶχον εἶπει αὐτῷ ὅτι εὕρισκετο ἐν τῷ οὐρανῷ, ἐπομένως δὲν ἠδύνατο νὰ συνταυτίσῃ τὴν ἀνάμνησιν αὐτῆς πρὸς τὴν τοῦ οἴκου περι οὐ ὠμίλει, ἡσθάνετο ὅμως ὅτι ὁ ἀρχαῖος αὐτῶν οἶκος σὺν τῷ πατρὶ καὶ τῇ ἀδελφῇ αὐτοῦ ἐστέγαζε καὶ ἕτερον πρόσωπον, δὲν ἐνεθυμείτο ὅμως ποῖον. . . .

— Τὸ καυμένο τὸ παιδί μου! εἶπεν ὁ Βρίς μεγαλοφώνως. Θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ σπῆτι μας, παιδί μου, θὰ ὑπάγωμεν, μείνε ἡσυχος, ἐπανελάβε σφίγγων τοὺς ὀδόντας.

Ἡ ἄμαξα ἐκυλίετο ταχέως ἐπὶ τῆς καλῆς ὁδοῦ, μολονότι δὲ δὲν ἦτο ἐξώρας, ἐνεκα ὅμως τῶν νεφῶν, τὸ λυκόφως ἐκάλυπτεν ἤδη τὸ δάσος διὰ φαιού χρώματος ἀνὰ μέσον τοῦ ὀποίου τὰ δένδρα ἐφαίνοντο μελάντερα.

— Ἄναψε τοὺς φανούς, Ζαφφέ, εἶπεν ὁ Ριχάρδος ἀνακόψας τοὺς ἵππους.

Ὁ ὑπρέτης ἐπήδησε κατὰ γῆς καὶ ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν, ἐνῶ δὲ προσεπάθει ν' ἀνέψῃ πυρεῖον σύρων αὐτὸ ἐπὶ τοῦ ἐριούχου τῆς περιχειρίδος του.

— Ζαφφέ, λέγει αὐτῷ ἐξαπίνης ὁ κύριός του, ποία εἶναι ἡ ἰδική σου ἰδέα; Ξεύρεις ποῦ νυμφεύομαι;

— Αὐθωρεί, τὸ ἀνὰ μέσον τῶν δακτύλων τοῦ Ζαφφέ καίον πυρεῖον ἐσθέσθη ὡσεὶ ἐφύσησεν ἐπ' αὐτοῦ. Ἐλαβε τότε νέον πυρεῖον, ἤναψεν αὐτὸ καὶ εἶτα τοὺς φανούς δι' αὐτοῦ, καθ' ὅλον δ' αὐτὸ τὸ διάστημα οὐδὲν εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος ἔστρεψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἐκπληξὴν ἐκφράζον, πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ χωρὶς νὰ ἐνοήσῃ τι.

— Ὁ κύριος θὰ ξανανυμφευθῆ; εἶπεν ἐν τέλει ὁ Ζαφφέ ἀνέπτων καὶ τὸν ἕτερον φανόν. Θὰ εἰπῆ λοιπὸν ὅτι ὁ κύριος ἐσκέφθη ὅτι αὐτὸ θὰ ἦτο φρόνιμον, διότι ὁ κύριος πάντοτε σκέπτεται καὶ πράττει ὅ,τι εἶναι καλόν.

— Ἐλα, Ζαφφέ, ἄφησε κατὰ μέρος αὐτὸ τὸ τρίτοπρόσωπον, διότι με κάμεις καὶ θυμῶν, εἶπεν ὁ Βρίς, καὶ ἀπάντησόν μοι ὡς θ' ἀπῆντας εἰς ἓνα ἴσον σου. Τί φρονεῖς σύ; θὰ κάμω καλὰ;

— Ἐγὼ φρονῶ, κύριε Ριχάρδε, ὅτι ἐάν ἡ νέα τὴν ὁποίαν θὰ νυμφευθῆτε ἔχει καλὴν καρδίαν, ὡς εἶναι πιθανόν, θὰ ἐκάμωτε πιθανῶς ἀριστον ἔργον δι' αὐτὰ τὰ μικρά. . . Ἐάν ὅμως ἦτο τὸ ἐναντίον, θὰ ἦτο μέγα δυστύχημα.

— Ἐχει καλὴ καρδιά, Ζαφφέ εἶπε βραδέως ὁ Βρίς, βυθίζων, οὕτως εἶπεν τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ εἰς τοὺς τοῦ παιδικοῦ φίλου.

Οἱ φανοὶ καθίστων ζοφερώτερον τὸ σκότος, ἐφ' ᾧ ὁ Ἐδμόνδος ἐφοβήθη καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸν πατέρα του.

— Διατί εἶπες ὅτι θὰ ἦτο μέγα εὐτύχημα; ἠρώτησεν ὁ Ριχάρδος λαμβάνων τοὺς χαλινούς.

— Διότι. . . Δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς πῶ αὐτὰ ἐδῶ, κύριε— ἀλλ' οὔτε ἀλλαχοῦ, ἄλλως τε, διότι δὲν εἶναι δική μου δουλειὰ, θὰ εἶναι ὅμως καλλίτερον δι' αὐτὸν τὸν μικρὸν νὰ ἀνατραφῆ ἀπὸ τὸν πατέρα του. . .

Καὶ αἰγῆσας ἐπήδησεν ὡς ἔλαφος ἐπὶ τῆς ἔδρας αὐτοῦ, ἐνῶ ὁ Βρίς ἐμαστίγουν τοὺς ἵππους.

— Εἶπον αὐτὰ ἐν σχέσει πρὸς τοὺς χαρακτήρας, κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ζαφφέ τὸν ὁποῖον ὁ κρότος τῶν τροχῶν ἐνεθάρρυνε, διότι εἰξεύρετε ὅτι εἶναι δύσκολον διὰ γυναῖκα ν' ἀνατρέψῃ μόνη παιδί. . . ὅστις θὰ ἔχη χρήματα πολλὰ εἰς τὴν διάθεσίν του.

αἱ γυναῖκες ἔχουσι προδιάθεσιν εἰς τὸ ν' ἀγαποῦν πολὺ αὐτὰ τὰ παιδιά.

Ὁ Ζαφφέ εἶχε κλίνει ὀλίγον πρὸς τὰ ἐμπρὸς ὀμιλῶν, τὸ δὲ πρόσωπον αὐτοῦ ἦν παρὰ τὸ τοῦ Ἐδμόνδου.

— Τότε λοιπὸν ἐπιδοκιμάζεις τὴν ἀπόφασίν μου, εἶπεν ὁ Ριχάρδος μετὰ πικροῦ μειδιάματος.

— Ἐάν ἡ κυρία ἔχη καλὴ καρδιά, ναί, κύριε Ριχάρδε. Ἐάν ὅμως ὄχι, τότε μὴ τὴν πάρετε. Πρέπει ὅμως ν' ἀγαπᾶ τὰ παιδιά, διότι ἄλλως θὰ εἶναι μέγα δυστύχημα. . .

— Αὐτὸ μαι τὸ εἶπες ἤδη, εἶπεν ὁ Βρίς σκωπτικῶς πως. . . Θὰ τὰ ἀγαπήσῃ, νὰ εἶσαι ἡσυχος. . . ἐάν ὅμως τῇ τὸ ἐπιτρέψουν.

Ἦδη ἐπλησίαζον εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν, ἐπειδὴ δὲ ὁ Βρίς παρετήρησεν ὅτι ἡ ἀμαξοστοιχία θὰ ἐβράδυνεν ἔτι, ἡλάττωσεν ὀλίγον τὴν ὄρμην τῶν ἵππων.

— Παπάκη, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος παρατηρῶν τὸν σταθμὸν, πᾶρ με μαζὶ σου!

— Νὰ σὲ πάρω ἕως στὸ Παρίσι, νὰ εἴμεθα μόνοι οἱ δύο; ἠρώτησεν ὁ Ριχάρδος καταληφθεὶς ὑπὸ παραδόξου συγκινήσεως.

— Ναί! στενοχωριῶμαι εἰς τὸ Πινόν, χωρὶς ἐσένα. Πᾶμε λοιπὸν καὶ οἱ δύο μας ἀπ' ἐδῶ.

— Κ' ἐγώ; ἠρώτησεν ὁ Ζαφφέ γελῶν παταγωδῶς ὡπως συγκαλύψῃ τὴν συγκίνησιν αὐτοῦ.

— Καὶ σὺ ἔλα μαζὶ.

— Καὶ τ' ἄλογα; ἐπέμεινε λέγων ὁ ὑπρέτης.

Ὁ Ἐδμόνδος ἔμεινε περιπεπλεγμένος καὶ ἀγνοῶν τί ν' ἀπάντησῃ, ὁ δὲ πατήρ αὐτοῦ ἔτρεμε σύσσωμος. Προήρχετο τοῦτο ἀρὰ γε ἐκ τῆς δρόσου τῆς ἐσπέρας, ἡ ἦν ἀποτέλεσμα τῶν σκληρῶν συγκινήσεων τῆς ἡμέρας, ἡ τῆς σφοδρᾶς ἐπιθυμίας, ἧτις κατέλαβεν αὐτὸν ὡπως ὑπακούσῃ εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ καὶ τὸν ἀπαγάγῃ αἰφνης; Ἐάν δὲ τὸν ἀπῆγε τί ἦτο δυνατόν νὰ συμβῆ; Δὲν ἦτο δικαίωμα αὐτοῦ, ὡς πατὴρ; Δὲν ἦτο, πιθανῶς, καθῆκον αὐτοῦ, κατόπιν ἐκείνων ὅσα ἐγνωστοποίησεν αὐτῷ ὁ Ζαφφέ;

Ἀμέσως ὅμως ὑπερενίκησεν ὁ τίμιος αὐτοῦ χαρακτήρ καὶ ἡ εὐγένεια τοῦ χαρακτήρος.

— Ὅχι μικρὸ μου, εἶπε, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σὲ πάρω μαζὶ μου, πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς Πινόν. Ζαφφέ, τύλιξέ τον καλὰ, δὲν ἔχεις τίποτε μαζήσου διὰ νὰ τὸν σκεπάσῃς καλὰ;

— Ἰδοῦ, κύριε, εἶπεν ὁ ὑπρέτης, ἐξάγων τὸ ἐπανωφόριον καὶ μάλλινον κάλυμμα διὰ τῶν ὀποίων περιετύλιξε τὸν παιδα μέχρι τῶν ὠτων αὐτοῦ.

— Αἶ, τώρα πηγένετε εἶπεν ὁ Βρίς.

— Ὡ παπάκη, ὅταν ἔλθῃ τὸ τραῖνον.

— Ὅχι, ἀμέσως τώρα, ἀπάντησεν ἀποτόμως σχεδὸν ὁ Ριχάρδος. Ὁ πειρασμὸς τοῦ νὰ ἀπαγάγῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐπήρχετο αὐτῷ τόσο σφοδρῶς, ὥστε ἡσθάνετο ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο ν' ἀντιστῆ εἰς αὐτὸν οὐδ' ἐπὶ μίαν ἔτι στιγμὴν. Πηγαίνετε γρήγορα, εἶναι ἐξώρας. Ἐλα τώρα φίλησέ με, καλὰ καλὰ, καὶ στὰ δύο μάγουλα, κι' ἀπ' ἐδῶ. . . ἀκόμη. . . Ἄ! φθάνει, τώρα πηγαίνετε.

Οἱ ἵπποι ἀνεχώρησαν ὡς ἀστραπὴ βαινόντες πρὸς τὸ ἵπποστάσιον αὐτῶν, ἐνῶ ὁ Βρίς διὰ τῶν ὀφθαλμῶν παρηκολούθει τὴν ἐλαφρὰν ἀμαξάν, ἧτις ἐξηφανίζετο εἰς τὰ σκότη νομίζων ὅτι αὐτὴ συναπέφερε καὶ τεμάχιον τῆς καρδίας αὐτοῦ. Ἡ ἀμαξοστοιχία ἔφθασεν ἐν τῷ μεταξῷ.

— Καὶ ὅταν σκέπτομαι ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ οἱ ὅποιοι οὐδὲ κἄν φροντίζουν διὰ τὰ τέκνα των! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν εἰσερχόμενον εἰς διαμέρισμα ἀμάξης ἐν τῷ ὀπιῷ εὐτυχῶς ἔμεινε μόνος.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.